Ett midsommarminne /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/34

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

WALLENSTEEN

Ett midsommarminne.

Af *Sven Ljung.*

(Eftertryck förbjudes).

I.

Det är midsommar, midsommar vid Storsjöns fagra strand. —

Likt en blankfejad stålsköld ligger han här i morgonljuset och speglar himlens blåa, ljusa fält och midsommarsolens gyllne strålar i sitt klara, genomskinliga djup. Nu åker en vindkåre öfver sjön. Den kommer i oro, i uppror. Millioner krusiga, toppiga, lekande vågor dansa öfver den stora stålblå ytan och sjunga ut, ystra och oroliga, sin midsommarsång, naturens festhymn, rundt kring de skogkransade stränderna. I bakgrunden lysa, snöhvitt mot horizonten, Oviksfjällen. Aldrig såg jag Drommen, Långfjället och Hunshögen mera ståtliga, mera storslagna och majestätiska än i dag, på midsommaraftonen. — De hviska, äfven de, om sommarens festdag, och drömma soliga drömmar, fastän deras hjässa är snöhvit af långa, kalla vintrars eviga snö.

Den stora jättelika blågula flaggan är hissad. De klara, granna färgerna lysa starkt i solljuset. Vinden leker med den. Den svänger, klapprar och slår mot flaggstången, lik en orolig, fången ande, eller ock lik en jättehval, som piskar böljan till snöhvitt skum långt ut på de stora hafven.

Här — öfver Storsjöns fredliga våg — glider ett segel fram. Det kryssar dröjande fram i vida bågar från strand till strand.

Nu landar det ändtligen vid kyrkogårdsmuren.

Hvem är det månne, som uppsöker de fredliga, stilla gårdar? Hvem är det som trår till den ostörda ensamheten och friden vid de grönskande kullarne derinne?

Någon, som funnit lifvet tomt, oaktadt dess rikedom på sommarfägring eller någon som vill dela med sig af blomsterskörden från äng och fält.

Sofven ljuft derborta, I alla som sofven under midsommarens fagra blomstertäcke! Slumren i frid och drömmen, liksom jag, om ett återseende hinsidan grafven vid evighetsflodens grönskande midsommarstrand!

II.

Midsommarstämningen återför minnet till barndomens lyckliga, sorglösa tid.

Jag minnes så väl huru den höga, blomsterprydda majstången restes på min faders gård, der långt, långt ner i söder i den gamla byn, hvarigenom Ätran samm, bred och skummande, på sin väg ut till hafs.

Vi barn voro vilda af glädje och förtjusning den dagen, midsommaraftonen. Beskäftiga flögo vi omkring bland alla de stora och ville hjelpa till: än bröto vi en qvist och lemnade de unga männen, som virade stången med ek- och björklöf, än hjelpte vi de unga flickorna att binda kransar af friska ängsblommor, än sändes vi ut att samla mera röd, doftande klöfverblom, mera snöhvita glänsande prestkragar, mera klarblå, fager, nickande förgät-mig-ej.

En midsommarafton minnes jag särskildt väl, fastän jag då endast var ett litet barn på 5 a 6 år.

Hos mina föräldrar tjenade då en ung vacker flicka, som hette Anna-Lisa, hvilken var mycket omtyckt för sitt raska, hurtiga och vänliga sätt. Vi barn höllo mycket af henne och hon af oss, men ännu mer höll hon af Alle Erikson, som tjenade som fördräng hos prosten, hvars egor gränsade intill min fars.

Anna-Lisa hade af min mor fått fritt från sina sysslor inomhus och var nu en af de raskaste och händigaste att binda de långa brokiga kransarne till majstången, hvilken snart var färdig att resas i höjden. Men allt som oftast syntes hon ifrigt speja bortåt landsvägen, och ju längre det led ju oroligare och mera full af längtan blef hennes vackra, mörkblå öga. —

Med en djup suck lade hon sista handen vid den jättebukett af blodröda pioner, som skulle pryda toppen och gick tyst och tvekande ett steg åt sidan, då de unga gossarne fattade majstången och under allas jubel och hurrarop hissade upp dagens stolta drott och reste den upp i all dess fagra sommarprakt.

Att inte Alle skulle vara här nu! — hviskade hon sakta för sig sjelf. Att han inte kommer! Att han inte kommer! —

Nu ljöd fiolens första sprittande ljud.

Näcken, så kallades spelmannen i min födelseby, spelade upp en polska, så sprittande, så lockande, så munter, att ingen kunde motstå den. En vid jättering slogs omkring majstången och dansen började. Hvilket lif, hvilken fröjd, hvilken ysterhet!

Alla, både gamla och unga, skulle med.

Se, hvad blomstrande kinder, hvad glänsande blickar och hör hvilka friska klingande skratt! Och se på barnen! Lätta som fjäderbollar skutta de med i den stora ringen, soliga af fröjd, vilda af munterhet. Ingenting kan hejda dem. Deras ögon glittra som små stjernor, deras hvita tänder lysa vid de muntra skratten, deras små hjertan slå högljudt och deras fötter stampa och hoppa och sparka som lössläppta fålar en tidig vårdag.

Och dansen går med fröjd och lust på min faders gård. — När Näcken spelt sin polska till slut och ännu en och ännu en — så tröttnar han och vill hvila armen en stund. Då tager sången vid. Och ännu muntrare blir det. Det är härligt att ge glädjen luft.

"Höga berg och djupa dalar!" skallar det friskt och klingande i den ljusa, fagra sommarqvällen.

Alla se lyckliga ut, endast Anna-Lisas öga är sorgset och hennes kind blek. —

Hvarför kommer ej prostens folk? — frågar hon tvekande en ung gosse i sin närhet.

Ja, det är besynnerligt. De skulle ha varit här för länge sen — svarar han. De äro ute på prostens kile och slå vassen, men trodde att det skulle vara slut vid fem- eller sextiden och nu är hon snart nio. —

Måtte ingen olycka händt dem! — mumlade Anna-Lisa halft för sig sjelf.

Ja, det är inte godt att veta — svarade gossen — det är så högt vatten i Ätran nu. —

Näcken har fått en stor mugg hembrygdt fradgande öl att styrka sig med. På en bänk midt inne i ringen och stödd mot majstången står han åter redo att börja. Nu drar han stråken, liksom sakta smekande, öfver strängarne, nu kastar han hastigt upp hufvudet, slungar en blick rundt omkring oss, den stora lefvande ringen af midsommarblomster, nu hviner stråken i jagande lopp, nu flyger polskans toner åter lockande, trollska, betagande fram. Näcken lutar hufvudet något på sned, håller fiolen, sin bästa vän, hårdt tryckt intill sig och trampar sakta och taktfast med ena foten.

Och dansen går åter med fröjd och lust på min faders gård.

Men — då seglar ett mörkt moln öfver klarblå sommarhimmel. —

Ett vildt, ångestskri skär genom den stilla, ljumma luften. Näcken tystnar, dansen stannar.

En smärt, ljusklädd flicka har lösgjort sig ur ringen och rusar besinningslöst och aningsfullt bort åt landsvägen. — Man spejar dit bort. — Hvad är det?

Der synes ju intet! Jo! Ett litet tåg kommer derborta i kröken, sakta, dröjande, steg för steg. —

Hela ungdomsskaran står som förlamad. —

Likt ett "spökelse" skrider tåget närmare, och den unga flickan möter det snart.

Nu är hon framme. Med ett språng kastar hon sig öfver båren, rifver undan den stora gröna björkgrenen man bredt deröfver och får se de marmorhvita dragen af den man hon älskar ligga stelnade i dödens sömn.

Jesus Kristus! — ropar hon hjertslitande och faller medvetslös ner på landsvägen invid båren, som de unga männen sätta ned. —

Nu storma menniskorna fram. Nu frågas, nu svaras. — Den sorgliga olyckshändelsen är snart berättad. — Alle hade, trots varningar, vågat sig allt för långt ut vid vasskörden, stigit miste, råkat ned i en djup håla med starkt strömdrag, hvarpå Ätran der är så rik, fått kramp och ögonblickligt gått till botten. Hans kamrater, som varit oförmögna att rädda honom, hade timme efter timme draggat efter hans lik och först nu lyckats få upp det. —

Nu buro de honom tvärs genom hela byn för att föra bort honom till prestgården. Några qvinnor togo hand om Anna-Lisa och buro henne fram till min fars gård.

Der stannade båda sorgetågen ett ögonblick vid majstången. Alles kamrater sågo upp mot den höga, smärta, blomsterprydda stången, som blifvit prydd och rest under det deras vän kämpat en förtviflad kamp i vågorna och under det de sjelfva i ångest och förfäran försökt berga hans kropp undan strömhvirflarne.

De torkade svetten ur pannan, togo på nytt upp sin tunga börda och gingo bort, tysta och förstämda med långsamma, tysta steg.

Nu vaknade Anna-Lisa upp. Hon stirrade vildt och frågande omkring sig. Hennes blick stannade på båren, som sakta rörde sig borta i bygatan, hon ville störta efter den, men hon förmådde ej, hennes ben nekade bära henne. —

Det tunga, taktfasta trampet från bärarnes fötter skar in i hennes hjerna och tycktes vilja trampa hennes hjerta till döds.

Hon tycktes vackla, och seende sig hjelplöst om efter ett stöd, raglade hon fram till majstången, slog armarne om den, banade hufvudet in i det svala doftande löfvet och ängsblommorna och brast ut i en högljudd gråt.

Månen gick upp vid skogsranden, stjernorna glittrade fram på fästet, sommarvinden sam sval och doftande fram öfver äng och fält och svepte smekande kring majstången, der Anna-Lisa fallit ned på knä med armarne om den.

Min mor lösgjorde mildt hennes händer, reste henne upp och talade tröstens ord i hennes öra, men ack, ännu på länge, länge, fann ej tröstens eller hoppets ord genljud i den arma Anna-Lisas själ. —

Ungdomsskaran drog bort i flockar, Näcken tog sin fiol under armen och gick, liktåget gled in genom porten i prostens trädgård, barnen drogo sig in, halft förlamade af ångest och förskräckelse öfver allt hvad de sett, och den stora gårdsplanen låg snart öde och tom.

Midsommarnatten bredde sin slöja kring land och vatten, kring dal och höjd och drömmen kom och sömnens välsignelse famnade de lyckliga såväl som de olyckliga.

WESTERVIK 1898. C. O. Ekblad & Comp.

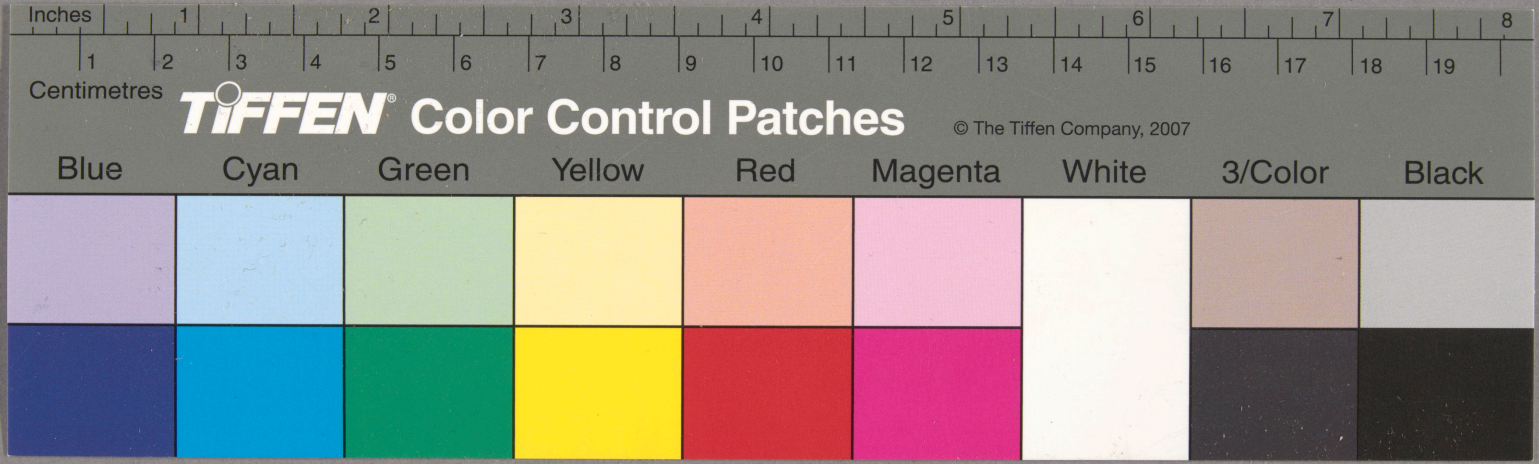
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Centimetres
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black